

• E.T. Seton: Protože jsem poznal trýzeň žízně, chtěl bych vykopat studnu, ze které by mohli pit i jiní •

JEŽÍŠ A SAMARITÁNKA

STUDÁNKA

• Farnost sv. Cyrila a Metoděje •

Pozdrav z Bratřejova

Každý, kdo pije tuto vodu, bude opět žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, a stane se v něm pramenem vody tryskající do věčného života –

Jan 4:13-15

► [Ježíš rozmlouvá se Samaritánkou - YouTube](#)

• Bratřejovský měsíčník č. 250

prosinec - 2023

Vychází od března 2003 •

Živý betlém

Příběh českého misionáře v Africe, P. Zdeňka Čížkovského z knihy *V Africe mi říkali Sípho*.

Jednou o Vánocích, nedlouho před půlnoční, najednou přiběhl zpcený a udýchaný mladý muž, padl přede mnou na kolena, což není zrovna jejich zvykem, a prosil mne o pomoc: *Otče, moje žena má rodit, ale nějak to nejde, musí do nemocnice, prosím odvezte ji tam. Bude to naše první dítě.*

Nebylo by to sice poprvé, co bych někoho vezl do nemocnice, vzdálené asi půldruhé hodiny jízdy od fary, ale za necelou půl hodinu měla začít slavná půlnoční mše svatá. Nastala chvílka horečného uvažování. Na pláni za kostelem je asi

tak dva tisíce lidí, čekajících na obřad, vrátit se mohu nejdříve za tři, čtyři hodiny, a když už to nebude půlnoční, počkají na mne? Promluvil jsem s mými poradci, staršími jednotlivých rodů a vysvětlil jim naléhavou situaci. Jednohlasně řekli: *Ano, otče, jed'te, někdo by mohl zemřít, a to se nesmí stát.*

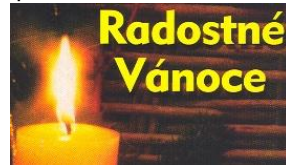
Podíval jsem se po zástupcích lidí, všichni už věděli, co se děje a upírali na mne své oči. Cítil jsem, že si opravdu přeji, abych jel a zachránil ohrožené životy. Bylo hrobové ticho a do tohoto ticha jsem jen řekl: *Jedu zachránit životy, a Ježíšek se narodí.* Tak jak jsem byl, jsem sedl do džípu v doprovodu mladého muže a sjeli jsme dolů z kopce, kde už na nás čekala rodička, celá zkroucená bolestí, s mladou dívkou, která ji doprovázela.

Jeli jsme nejdříve velmi pomalu, protože cesta byla samý hrbol a výmol, no nic příjemného pro takové cestující. Auto místy až nesnesitelně kodrcalo a hrkalo, ale díky tomu se stalo něco, co bych ani v nejmenším nepředpokládal. Asi po půl hodině jízdy se naje-

nou ozvalo bušení na okénko, křik a dívka vzadu gestikulovala. Manžel ženy, která měla родit, seděl vedle mne. Položil ruku na volant a řekl, že zjistí, co se vlastně děje.

Zastavil jsem a zbledl v tom okamžiku zároveň, protože zezadu se ozval pláč a křik novorozence. Neměl jsem s porody žádné zkušenosti, myslím, že ani manžel mladé maminky, či dívka z jejího doprovodu. Mohlo se ještě leccos stát. Ale nestalo, dopadlo to s Boží pomocí dobře, a když jsme se vydali nazpátek, domorodé osazenstvo už jen samou radostí pískalo, výskalo, jeden překřikoval druhého. Její manžel mne poprosil, abych je zavezl domů, že mi dají kozu.

To je na africké poměry velký dar. Vystoupil jsem z auta a řekl jim: *Já jsem pomohl vám, vy teď pomůžete mně.* Hleděli na mne s otevřenými ústy bez představy, co asi tak můžu chtít. Ale nasedli znovu do džípu a společně jsme vyjeli na kopec mezi jásající a čekající davy lidí. Maminku s jejím novorozencem jsem odvedl k dřevěné chýšce, posadil na slámu a jejího manžela k ní *instaloval* jako Josefa. Začala dítě kojit a v tom okamžiku jsem si myslel, že zahřmělo, protože stovky a stovky lidí zajásaly a začaly zpívat: *Narodil se Kristus Pán, veselme se...*

Ke skutečným jesličkám jsem si oblékl roucho a začal mši svatou jednu hodinu po půlnoci. Děti a dospělí chodili před tuto rodinu a dávali jí jablíčka, banány, bonbóny. Bylo to dojemné, krásné. Jak se vydařily tyhle Vánoce, na to do smrti nezapomenu.

Bůh se neobešel bez Matky, a tím spíše ji potřebujeme my

Homilie papeže Františka při mši na slavnost Matky Boží Panny Marie

Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli - Lk 2, 18. Divit se, žasnout – k tomu jsme povoláni dnes, na závěr oktávy Narození Páně, se zraky dosud upřenými k Dítěti, které se nám narodilo, zbavené všeho a oplývající láskou. Úžas je postoj, který je třeba zaujmout na počátku roku, protože život je dar, který nám umožňuje vždycky znovu začít, i z té nejnižší úrovně.

Dnes však také žasneme nad Matkou Boží. Bůh je maličkým dítětem v náručí ženy, která živí svého Stvořitele. Socha, kterou máme před sebou, znázorňuje Matku a Dítě, kteří jsou natolik

sjednoceni, že působí dojmem jediného celku. To je tajemství, které dnes budí nekonečný obdiv: *Bůh se navždy spojil s lidstvem. Bůh a člověk navždy spolu* – to je ta dobrá novoroční zpráva: Bůh není pánem, jenž má odstup a je v nebi osamocen, nýbrž vtělenou Láskou, narozenou z matky jako my, a zahrnující lidstvo novou laskavostí. Chápeme tak lépe božskou lásku, která je otcovská i mateřská, jako matka, která nepřestává věřit v děti a nikdy je neopouští. Bůh-s-námi nás miluje nezávisle na našich pochybeních, na hříších a námi působeném chodu světa. Bůh věří v lidstvo, v jehož popředí stojí primárně a nedostižně jeho Matka.

Ji prosíme na začátku roku o milost úžasu před Bohem, který budí úžas. Obnovujeme svůj počáteční úžas, kdy se v nás zrodila víra. Pomáhá nám Matka Boží, Matka, jež rodí Pána a nás Pánu. Je matkou, která v dětech rodí úžas víry, protože víra je setkáním, nikoliv náboženstvím. Život bez úžasu šedne, stává se zvykem, i víra. Také církev potřebuje nově žasnout nad tím, že je přibýtkem živého Boha, Pánovou Nevěstou, Matkou, která rodí děti. Jinak jí hrozí, že se stane krásným muzeem minulosti. Madona však v církvi vytváří ovzduší domova, obývaného Bohem novostí. Přijměme tajemství Matky Boží s úžasem a dovolme jí, aby se na nás dívala, obejmula nás a vzala za ruku.

Dovolme, aby se na nás dívala. Obzvláště ve chvílích nouze, vezíme-li ve spletitostech zauzleného života, je správné hledět k Madoně. Je však krásné, necháme-li Madonu hledět na sebe. Dívá-li se na nás, nevidí hříšníky, nýbrž děti. Říká se, že oči jsou zrcadlem duše. Oči milostiplné září Boží krásou, osvěcují nás rájem. Ježíš řekl, že oči jsou *pro tělo jako svítlna - Mt 6,22*. Oči Madony dovedou osvětit každou temnotu a kdekoliv rozžehnou naději. Její pohled obrácený k nám říká: *Drahé děti, odvahu, to jsem já, vaše matka!*

Tento mateřský pohled, který dodává důvěru, umožňuje růst ve víře. Víra je spojení s Bohem, zahrnuje celého člověka a aby se uchovala, potřebuje Matku Boží. Její mateřský pohled nám pomáhá, abychom v sobě viděli děti milované ve věřícím Božím lidu, měli se vzájemně rádi, nehledě na svá omezení a zaměření. Madona nám umožňuje zapustit kořeny v církvi, kde je jednota víc než různost, a vybízí nás, abychom pečovali o sebe navzájem. Mariin pohled nám připomíná, že pro víru je podstatná laskavost, která staví hráz vlažnosti. Laskavost, laskavá církev. Slovo laskavost by dnes mnozí chtěli vyškrtnout ze slovníku. Je-li ve víře místo pro Matku Boží, nikdy se nevytratí střed, totiž Pán, protože Maria nikdy neukazuje k sobě, nýbrž k Ježíšovi a bratřím, protože Maria je Matkou...

***

Po staletí jsme vynechávali mj. pohled žen: kdyby byly přítomny, přiměly by nás vidět méně zboží a více vztahů, méně peněz a více přerozdělování, více pozornosti k těm, kdo mají a nemají, více reality a méně abstrakce, více podstaty a méně řečí. / František

*****

Blahopřání

15. prosince slaví 56. narozeniny P. Mgr. Gregorz Kotynia
pastorační praxe 12.8.1992 – 1.8.1993

17. prosince slaví 46. narozeniny P. Mgr. Vladimír Mrázek

VZPOMÍNÁME

† 27. prosince 2020 zemřel P. ThDr. Stanislav Glúck
po návratu z ciziny od 9.12.1993

* * * * *

Bože, dej kněžím milosti, které potřebují k svému i našemu posvěcení
Vzpomeňme na ně ve svých modlitbách

~ ~ ~

Nebeský Otče, dej, ať mezi křesťany povstanou četná a svatá kněžská
povolání. Daruj nám svaté služebníky tvého oltáře, kteří budou
pozornými a zapálenými strážci eucharistie, která je svátostí
Kristova největšího daru pro vykoupení světa - *Benedikt XVI.*

Obnova bohoslužby - 1 Mak 4, 36-59

- čtení ze Starého zákona -

Juda a jeho bratři řekli: *Hle, naši nepřátelé jsou poraženi, pojďme očistit svatyni a znovu ji posvětit.* Všechno vojsko se shromáždilo a vystoupilo na horu Sión. Viděli svaté místo zpustlé, oltář znesvěcený, brány vypálené, nádvoří zarostlé křovím jako v lese nebo na horách a chrámové hrobky rozbořené. Tu si roztrhli roucha a dali se do velikého nářku, sypali si popel na hlavu, padli tváří na zem, zatroubili na polnice, kterými obyčejně dávali znamení, a volali k nebi.

Tehdy určil Juda muže, aby bojovali proti těm, kteří byli na hradě, dokud by nevyčistili svaté místo. Vybral také bezúhonné kněze, kteří měli zálibu v Božím Zákoně a vyčistili svaté místo a vynesli poskvrněné kamení model na nečisté místo.

Potom se radili, co udělat s oltářem na zápalné oběti, který byl znesvěcen. Napadla jim dobrá myšlenka strhnout jej, aby jim snad nebyl na posměch, protože jej pohané znesvětili. Zbořili jej tedy a kamení složili na chrámové hoře na vhodném místě, dokud by nepřišel prorok a nedal by pokyn, co s tím dále. Pak vzali neotesané kameny podle předpisu a vystavěli nový oltář, takový, jako byl dřívě. Vybudovali svatyni a místnosti chrámového vnitřku a s domem posvětili také nádvoří.

Potom dali udělat nové svaté nádoby a přinesli do chrámu svícen, kadidlový oltář a stůl. Na oltář položili kadidlo, rozsvítili lampy, které byly na svícnu, takže zářily v chrámě. Položili pak na stůl chleby, zavěsili opony a dokončili všechny práce.

Dvacátého pátého dne devátého měsíce, tj. kislev, roku sto čtyřicátého osmého vstali časně zrána a přinesli oběti podle zákona na novém zápalném oltáři, který zbudovali. V tentýž měsíc a v tentýž den, kdy ho pohané znesvětili, byl zasvěcen zpěvy za doprovodu citer, harf a cimbálů.

Všechn lid padl na tvář, klaněl se a velebil do nebe toho, který jim popřál zdar, a slavili posvěcení oltáře osm dní a obětovali celopaly s radostí a přinesli oběti díky a chvály. Ozdobili průčelí chrámu zlatými věnci a štítky, obnovili brány vedlejších místností, do nichž zasadili dveře. V lidu byla velmi velká radost a potupa od pohanů byla odčiněna. Juda, jeho bratři a celé shromáždění Izraele ustanovili, aby se dni posvěcení oltáře slavily každoročně ve svůj čas po osm dní od dvacátého pátého dne měsíce kislev s radostí a jásotem.

Christus vivit - Kristus žije

/ papež František

Lidová pastorační mládež

Kromě běžné pastorační práce, kterou provádějí farnosti a hnutí podle určitých plánů, je velmi důležité dát prostor *lidové pastorační mládeže*, která má jiný styl, jiný časový rozvrh, jiné tempo i jinou metodu. Spočívá v širěji a pružněji pojaté pastorační, která na různých místech, na kterých je možno se setkat s mladými lidmi konkrétním způsobem, využívá ty přirozené vůdčí schopnosti a charismata, které do nich Duch Svatý už vložil. Především jde o to, aby věřící mladí lidé, kteří jsou ve svých čtvrtích a jiných oblastech přirozenými vůdčovskými postavami, nebyli omezováni mnohými překážkami, předpisy, kontrolami a svazujícími strukturami. Musíme se omezit na jejich doprovázení a povzbuzování a důvěřovat géniu Ducha Svatého, který působí, kde chce.

Mluvíme tu o vůdčovských *lidových* osobách, ne o těch, kdo patří k elitám nebo jsou uzavřeni do malých skupin vyvolených. Aby byli schopni oživovat lidovou pastorační ve světě mládeže, je třeba, aby se učili vnímat citění lidí, aby se stávali jejich mluvčími a pracovali na jejich podporu. Když mluvíme o lidu, nesmí se tím chápat společenské nebo církevní struktury, ale celek lidí, kteří nežijí jako jednotlivci, ale jako tkanivo společenství všech a pro všechny, které nemůže připustit, aby chudí a slabí dále zůstávali vzadu. Lidoví vůdci mají tedy schopnost počítat se všemi a přitom na cestě mladých lidí začlenit ty nejchudší, slabé, znevýhodněné a zraněné. Nepocitují obavy nebo ošklivost k těm mladým lidem, kteří zakusili zranění nebo nesou tíži kříže.

Podobně musíme podněcovat všechno dobré, co je možné, zejména v případě mladých lidí, kteří nepocházejí z křesťanských rodin nebo institucí, a zrají jen pozvolna. Kristus nás upozornil na to, že ne všechno je pšenice - srov. Mt 13,24–30. Mnohdy ve snaze rozvíjet čistou a dokonalou pastorační mládeže, vyznačující se abstraktními idejemi, vzdálenou světu a bezúhonnou, redukuje evangelium na zvětralou,

nepochopitelnou, nezajímavou nabídku; ta je vzdálena kultuře mládeže a je vhodná jen pro elitu křesťanské mládeže, která se cítí jako něco jiného, ale která ve skutečnosti žije v neživotné a neplodné izolaci. Tak spolu s plevelem, který odmítáme, vytrháváme nebo dusíme tisíce výhonků, které se přes svá omezení snaží růst.

Místo abychom mladé lidi dusili soustavou pravidel, která představují zredukovaný nebo moralizující obraz křesťanství, jsme povoláni k tomu, abychom investovali do jejich odvahy a vychovávali je k tomu, aby na sebe vzali odpovědnost s jistotou, že i pochybení, nezdar a krize jsou zkušenosti, které mohou posílit jejich lidství.

Synoda vybídla k budování pastorační mládeže, která bude schopná vytvářet inkluzivní prostory, kde bude místo pro mladé lidi všeho druhu a kde se bude skutečně projevovat, že jsme církev s otevřenými dveřmi. A není ani nezbytné, aby každý přijímal úplně všechno učení církve, chce-li se účastnit některých našich aktivit pro mládež. Stačí postoj otevřený ke všem, kdo mají touhu a připravenost k tomu, aby je potkala pravda zjevená Bohem. Při některých našich pastoračních aktivitách může být žádoucí, aby jejich účastníci už prošli jistou cestou víry. Potřebujeme ale také lidovou pastorační mládeže, která bude otevírat dveře a vytvoří prostor všem a každému s jejich pochybnostmi, traumaty, problémy a hledáním identity, s jejich omyly, příběhy, zkušenostmi s hříchem a se všemi jejich nesnázemi.

Dolehla na mě tíha mých hříchů - P. Elias Vella, exorcista

Vzpomínám si na jeden těžký, ale zároveň krásný zážitek. Měl jsem sloužit mši svatou s modlitbou za uzdravení, ale dva dny před tím jsem pocítil takovou tíhu svých hříchů, že jsem nedokázal jít k oltáři a být hlavním celebrantem. Zavolał jsem vedoucí skupiny, která mši svatou organizovala, a řekl jsem jí: *Je mi líto, ale nemůžu mši sloužit. Najděte si jiného kněze.* Byla na mně rozzlobená, protože si myslela, že jsem na její akci zapomněl a domluvil si něco jiného. Velmi na mně naléhala, abych to přijal, ale já jsem trval na svém, že to nedokážu udělat. Řekl jsem jí, že skutečně nemůžu sloužit mši svatou, protože na mne velmi dolehla tíha mých hříchů. Ta žena mi řekla něco, co bylo určitě Od Boha: *Dobře, pokusím se najít někoho jiného. Ale slibte mi, že na tu mši přijдете, protože i vy potřebujete uzdravení.* Měla pravdu, takže jsem okamžitě odpověděl: *Dobře, přijdu.* A skutečně jsem přišel, ne abych celeburoval, ale abych se uzdravil. Asi půl hodiny přede mší jsem seděl kdesi v koutě kostela a modlil se. Vzpomínám si, že jsem při modlitbě otevřel Písmo a Pán mi dal slovo z Knihy Sirachovcovy - 2,1-6:

Synu, přicházíš-li sloužit Pánu, připrav se na pokušení. Kroť své srdce a vytrvej, nedej se strhnout v době protiventství, abys byl povýšen, až přijde tvůj konec. Přijmi vše, co tě potká, buď trpělivý, střídá-li se tvoje soužení, vždyť zlato se tříbí v ohni a lidé milí Bohu v peci pokoření. Věř Bohu a on se tě ujme, jdi po přímé cestě a důvěřuj v něho.

Velmi dobře si tento text Písma pamatuji, protože to byl okamžik, kdy mě Ježíš volal, kdy se mě dotkl. Nemůžu říci, že by mě v té chvíli text Písma potěšil, ale měl jsem jistotu, že ke mně promluvil Bůh. Když jsem o tomto slovu uvažoval, přišla za mnou vedoucí a řekla mi: *Je mi to velice líto, ale nenašla jsem kněze, který by vás zastoupil. Celebруйте mši svatou vy!*

Byl jsem rozzlobený, ale zároveň i šťastný, protože jsem cítil, že se něco stalo, a kladl jsem si otázku, zda to byl Bůh, kdo to způsobil. Organizátorce jsem nic neřekl a šel celebrovat. Absolvoval jsem už stovky mší spojených s modlitbou za uzdravení, ale můžu vám říci, že jsem neviděl takové zázraky, jako právě během této mše. Nemohl jsem při ní dát nic ze sebe, a Ježíšovi nic nebránilo, aby konal zázraky. Můžu vám dosvědčit, že nejkrásnější okamžiky jsem ve svém životě prožil tehdy, když jsem pocítil tíhu hříchu. Určitě to nebyl hřích, co způsobilo tu krásnou zkušenost, ale to, že jsem se upnul na Pána, jak to říká svatý Pavel. *Neboť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný – 2 Kor 12,10.*

NÁJEMNÉ

Vloni uběhlo 120 let od mučednické smrti

Marie Gorettiové

Wilhelm Hünermann - čtení na pokračování

Konečně si mohly kosa i srpy odpočinout. Úroda byla sklizena a na mlatech umlkl i hluk mlácení. Léto přineslo bohaté požehnání. A přece starosti vdovy Gorettiové nebraly konce. Sklidila tři sta korců obilí a na šest set korců bobů a všechno, kromě toho, co si nechala pro vlastní potřebu, prodala překupníkům. S výtěžkem by mohla být spokojena, kdyby nebylo dluhů, které způsobila otcova nemoc a jeho smrt. Když zaplatila lékaři, lékárníkovi, stolařovi, který dělal rakev, a hrobníkovi, nestačil ani na zaplacení nájmu z polí.

Smutně seděla večer paní Assunta ve světnici a strnule hleděla na malou hromádku stříbrných mincí, výsledek její nelidsky těžké práce.

Maminko, a to nestačí? ptal se Angelo, který stál za ní a díval se jí přes rameno. *Ne, chlapče, ne, vzdechla žena, chybí patnáct lir, abychom mohli zaplatit nájemné - To bych pak s tím nechtěl jít na zámek, mumlal víc pro sebe dvanáctiletý chlapec se zamračeným čelem. Nechtěl bych to všechno spolykat, co řekne výběřčí - A tak tam zanesu ty peníze sama, odpověděla matka, budou snad na zámku brát ohled na to, že jsme pochovali tatínka - Jo, ale správce také může říct: Tu se ukazuje, že bez muže neumíte hospodařit. Budeme muset to hospodářství pronajmout někomu jinému. Ne, já tam s těmi penězi nejdu - Ale vždyť to mohu udělat já!* hlásila se Marietta, jež naslouchala stísněně tomu smutnému rozhovoru. *Musím stejně na katechismus. Pak mohu jít s penězi zaplatit nájemné - Ne, ne, to nejde, potřásala matka záporně hlavou.*

Skutečná tvář Marie Goretti

Kdybychom měli celou sumu pohromadě, pak bys to mohla udělat, ale tak musím s výběřčím mluvit sama - Ale já myslím, že by nám paní hraběnka odpustila ten zbytek, který nemůžeme zaplatit, kdybych ji pěkně poprosila. To je tak hodná paní! - V žádném případě! hlásila se Angelova chlapecká hrdost. Nikdo nás nesmí na zámku považovat za žebráky. Pan hrabě dostane celou sumu, i kdyby to mělo být s úroky. Vždyť máme ještě dobytek, můžeme prodat mléko, vajíčka, drůbež. Tak

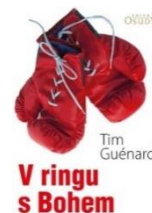
seženeme těch pár mizerných lir - Je to mnohem víc peněz, než si myslíš, vzdechla těžce matka.

Dobrá tedy, odpověděl rozhodně chlapec, pak tedy půjdu na práci do mlýna. Stejně už doma není nic kloudného co dělat - Bože, vždyť děláš beztoho už víc, než je v tvých silách, a ty těžké pytle přece neunesíš - To se ukáže. Ráno jdu do mlýna, bránil své chlapec. Posledním tatínkovým přáním bylo, abychom se vrátili do anconské marky, začala hovor paní Assunta po malé chvíli. Pokládal to za nutné kvůli zdejšímu močálu. Ale kdykoliv o tom přemýšlím, je mi, jako by myslel ještě na něco jiného než na tyto bažiny. Ted' je to ale nemožné vrátit se tam. Pak bychom teprve přišli na žebráckou hůl.

Tanec s údery

Obrácení slavného francouzského boxera

Jsem nejmladší člověk, který získal výuční list, ale taky první, který najde umístění. Hned dostávám nabídky práce. Jeden ze zkoušejících je šéfem velké stavební firmy. Okamžitě mě najme jako kvalifikovaného dělníka 2. stupně. Podle zákona musím zaměstnavateli ukázat svoje osvědčení. Hrome. Zase jdu za svou milou soudkyní, bez předchozí domluvy. Hlídkující strážník mě nechá vstoupit: *Á, to jste zase vy! Vaše matka je ve své kanceláři.* Jsem v trapné situaci: *Paní, je mi to líto, úplně jsem zapomněl na jednu maličkost: potřebuju svůj výuční list, aby mě zaměstnali.* Zarámovaný trůní na jejím psacím stole. *Vezmi si ho, zasloužil sis ho, jsem na tebe hrdá - Díky, vrátím vám rámeček - Ne, ne, vybírala jsem ho pro tebe.* Srdce mi skáče radostí. Jsem z jejího komplimentu celý pryč. Odcházím od ní ještě šťastnější než poprvé. Hrdý, že je na mě hrdá.

Druhý den ukazuju svůj výuční list ve zlatém rámu sekretářce podniku. Zvolá: *Vždyť to je umělecké dílo!* Nafouknu se jako páv, nos mám vysoko. Šéf mě brzy povýší na kvalifikovaného dělníka 3. stupně a za několik měsíců na vedoucího skupiny. Mám prořízlou hubu, jsem schopný a chlapi mě mají rádi. Jsem šéfem skupiny Alžířanů, Maročanů a Tunisánů, se kterými se dělím o stavební ubikaci. Žijeme spolu čtyřadvacet hodin denně. Na svou první noc s nimi nikdy nezapomenu. Ubikace má čtyři metry na dva a půl metru. Naproti vstupních dveřím malé okýnko a pod ním umyvadlo.

Tu první noc jsem nespal. Jeden italský dělník mi pošeptal: *Dej si bacha! Opíchají tě, až budeš chrnět.* Při sebemenším šramotu jsem ve střehu. Svítá, já jsem nedotčený, ale vyčerpaný. Všichni čtyři spolubydlíci spí jako zařezaní. Stanou se mi opravdovými přáteli, a dokonce bratry, kterým zůstanu hodně dlužen. Jeden druhého jsme si nevybrali. Tak to pro nás zařídil život. Večer společně večeříme v sousední chatce, kde si kuchtíme. Jejich rodiny jsou daleko, moje taky. Berou mě jako jednoho z nich. Po jídle Tunisané muzicírují, Alžíráné zpívají, Maročané tančí. Kouzelné okamžiky, kdy tihle muži, kteří celý den tvrdě pracují, kteří si ošoupali ruce v kontaktu s cementem a kamenem, vyluzují ze svých nástrojů melodie plné půvabu, jemnou harmonii. Naše ubikace se stává osvětleným salónem Tisíce a jedné noci. Tito muži žijí z mála. Obětují se pro svou rodinu, které posílají převážnou část výplaty. Na jeden měsíc v roce konečně odjíždějí za svými příbuznými. Pak se vrací, aby strávili další dlouhý rok odloučení.

Jednou večer objevím v chatce Mohameda, jak klečí před umyvadlem. Mluví, naříká, kňučí nesrozumitelnou hantýrkou, a přitom si lehá na zem. Poplácám ho po rameni: *Mohamede, je ti špatně? – Ne!* odpovídá mi a pokračuje v lamentacích. Za hodinu se ho při jídle vyptávám: *Je ti už líp?* Odpoví mi, že si nemusím dělat starosti: *tak se modlí muslimové.* A já si myslel, že je nemocný! Mohamed mi vypráví o své víře a každodenních rituálech. Nevím vůbec nic o islámu, ani o křesťanství. Žijeme společně rok a několik měsíců. Přátelé cítí moji vášeň a mladický zápal, když odcházím boxovat. Povzbuzují mě a mají ze mě radost. Když jedu na zápas do zahraničí, vozím jim dárky a suvenýry. Jejich vděčnost se dotýká největších hlubin mého srdce. Mám rád tanec s úderem. V ringu jako bych našel práci nohou zděděnou od irokézských válečníků, rychlost úderu, určitou eleganci, když se pohybuju, tiše, nečekaně. Pracuju na těchto zbraních, které jsem převzal po otci, brousím je, abych je pak obrátil proti němu. Box mám šíleně rád. Tento sport mi přirostl k srdci a dokonale mi vyhovuje. Konečně pro někoho existuju. Považují si mě. Starají se o mě. Když mám rozražený nadočnicový oblouk, jemné prsty mě ošetří. Posadí mě, mluví se mnou, pečují o mě, obvazují mě, masírují mě, nešetří radami, šeptají mi do ucha: *Do toho, chlapče, udeř ho zprava, drž se!* Když vyhraju, popleskávají mě po tvářích a blahopřejí mi, a když stoupám na ramenu svých trenérů po schůdcích k pódiu, dav mě nadšeně vítá. Mě, bezejmenné dítě. Každý chce být mým přítelem. Nezapomínám, že jsem musel vstoupit do ringu, aby mě někdo obejmul. Něžnost jsem získal silou svých pěstí. Večer po svém prvním celostátním vítězství potřebuju najít místo hodné mého štěstí a hrdosti, kde bych oslavil tuto událost. Ztratím se trenérům a malé skupině fanoušků. Procházím Paříží, která je osvětlená právě pro mě, o tom nepochybuju. Ulice, které jsem prochodil, když se mě samota držela zuby nehty, teď přecházím pomalým krokem a vychutnávám si titul. Dopřeju si luxusní apartmá v jednom z největších hotelů, před nimiž jsem sníval. Z obavy, že mě nepustí dál kvůli věku, vytahuju z kapsy svazky bankovek za vítězství a pokládám je na bar. Platím hotově. *Máte zavazadla, pane? – Ne, jsem bez zavazadel. Mám jen rukavice, a ty si nechám u sebe.* Ve výtahu si hotelový poslíček s vybraným chováním zkoumavě prohlíží moje rukavice zavěšené kolem krku. Dvě velké červené koule. Upřeně se na mě dívá, pozoruje můj zjizvený obličej, poslepaný nadočnicový oblouk, modřiny, stopy ran. Na nic se neptá, nechá mě vstoupit do velkého apartmá a

zavře dveře, nechávaje mě samotného s opojným pocitem z vítězství. Položím rukavice na nádherný stůl a natáhnu se na obrovskou postel s hedvábným povlečením. Daleko, velmi daleko od mé garáže na kola. Je to poprvé, kdy mě samota netíží. Zdá se mi tak lehounká jako bublinky šampaňského. Dnes večer jsem vítěz. Jsem silnější než můj otec. Druhý den odcházím z apartmá až v poledne. Přesně v poledne. Abych nepřišel ani o chvíli v takovém luxusu, který jsem si zaplatil svým potem, krví, svými pěsti, svou nenávistí.

A později už je pozdě ...

Den sotva začal... a už je šest večer. Pondělí stěží začalo... a už je zase pátek... a měsíc je u konce... a rok je téměř u konce... a již uplynulo 30, 40, 50, 60 a více let našeho života. Najednou si uvědomíme, kolik lidí jsme již ztratili... rodiče, příbuzní, přátelé a známí. A čas již nelze vrátit. Užijme si tedy čas, který nám zbývá! Nepřestávejme užívat čas způsobem, jakým chceme. Pojďme vnést barvu do našeho šedého každodenního života! Usmívejme se na ty věci v životě, které jsou balzámem na naše srdce. Měli bychom si užívat čas, který nám zůstává, s vyrovnaností a důvěrou. Zkusme **vyloučit slovo později**. Udělám to později... Řeknu ti to později... Popřemýšlím o tom později... Vždy necháme všechno na později! Později už může být pozdě! Protože to, čemu nerozumíme, je, že: *později je káva studená, později se priority změny, později je kouzlo přerušeno, později zdraví přestává sloužit, později děti vyrostou, později rodiče zestárnou, později jsou sliby zapomenuty, pozdější den se změny v noc. Život končí později. A najednou už je pozdě!* Nenechávejte tedy prosím nic na později! Protože mezitím můžeme ztratit ty nejlepší okamžiky, ty nejlepší zážitky, tu nejlepší rodinu, ty nejlepší přátele... Ten den je dnes ♥ Ta chvíle je teď ♥ Už nejsme ve věku, kdy si můžeme dovolit odložit na zítra to, co lze provést okamžitě! /N.N.

♦ **Jak si udržujete zdravou víru?** - Osobností náboženského života jsme se zeptali:

Co děláte, abyste si udržel zdravou víru a vyvážené smýšlení?

1/4 - P. Vlastimil Kadlec OMI, kněz z oblátské komunity v Plasech.

Asi neúčinnější prevencí proti všem druhům fanaticismů, radikalismu a jiných ismů je kontakt se životem, s obyčejným životem lidí. Slizkost k lidem a jejich konkrétním životním příběhům se všim, co v sobě nesou, mi zcela přirozeně brání v tom, abych smýšlel vyhraněně a černobíle, a učí mě nevydávat příliš jednoznačné a vyhrcoené soudy. Dobře mi v tomto ohledu dělá i občasné a zdravé zpochybňování mé vlastní víry a mých přesvědčení. Ve svém křesťanském životě mám snad největší radost z toho, že se na své cestě posouvám, že prostřednictvím lidí, událostí nebo knih se moje dříve jednoznačné úsudky radikálního konvertity proměňují. Klíčovou roli v tom pak hraje náš komunitní život, kde není nouze o bratrské konfrontace všeho druhu a zakoušení svých vlastních slabostí, které obrušují všechny ostré hrany. Pohled na Krista mě pak v této cestě povzbuzuje a utvrzuje.

z Liturgického kalendáře
- prosinec -

3.- 1. neděle adventní * 7.- památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve * 8.- Slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu, doporučený svátek * 13.- památka sv. Lucie, panny a mučednice * 14.- památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve * 24.- Štědrý den * 25.- Slavnost Narození Páně, závazný zasvěcený svátek * 26.- svátek sv. Štěpána, prvomučedníka * 27.- svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty * 28.- svátek sv. Mladěteck, mučedníků * 31.- svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa.

✦ **Nedělní ohlášky** - na internetové adrese: fon-bratrejov.wz.cz/ohlasky.pdf

✦ **Úklid kostela prosinec:** 2.- Válková Marcela * 9.- Kröblová Markéta
16.- Surovíková Martina * 23.- Ponížilová Marie * 30.- Straková Lenka

✦ **USA:** Americký list New York Post upozornil na to, že státy masově legalizují eutanázii. V Nizozemsku např. platí zákon, podle něhož může příslušná komise lékařů navrhnout eutanázii vůči autistům nebo vůbec duševně postiženým osobám. Ze 60 tisíc takových návrhů za loňský rok bylo pozitivně odsouhlaseno 900. Nizozemské zákony v tomto směru odpovídají nacistickým v době III. říše. Hlavním důvodem pozitivního rozhodnutí lékařské komise bylo, že *prý není naděje na zlepšení situace u nemocného*. V Kanadě bylo v roce 2022 usmrceno eutanázií 13 500 osob, v Japonsku a v Německu se připravují zákony, jež mají eutanázii uzákonit. Glaube und Kirche, 7-8/2023

Pořad bohoslužeb
Neděle – 10:30hod. ✦ Středa – 17:30hod.

✦ ✦ ✦

Ne/3.- za rodiče Kubáníkovy, živé a + děti, zetě...
St/6.- za živé a + rodiny Chromčákovu a Kolářovu
Ne/10.- za farníky
St/13.-
Ne/17.- za živou a + rodinu Sochorovu a duše v ...
St/20.- za + Miroslava Garguláka, ž. rodinu a spol...
Ne/24.- za + rodiče Janíkovy a dar zdraví
Po/25.- za + Vlastu Špaňhelovu a Jana Kalendu ...
Út/26.- za + jáhna Josefa
Ne/31.- na poděkování P. Bohu za přijatá dobro...

✦ ✦ ✦

✦ **Úmysly Svatého otce na prosinec:**

✦ **Úmysl papeže: Za osoby se zdravotním postižením** - Modleme se, aby lidé se zdravotním postižením byli v centru pozornosti celé společnosti a aby instituce podporovaly programy začleňování, umožňující jejich aktivní účast.

V životě
nezapomínej
na lidi,
kteří si
vždy našli
čas, aby
se ujistili,
že jsi v pořádku.

✦ **Národní úmysl: Za lidi bez naděje** - Modleme se za všechny, kdo jsou zklamaní, unavení a bez naděje, aby pro ně bylo adventní a vánoční období časem nového světla.

✦ ✦ ✦

✦ **Život se otevírá celému svému bohatství**, když se dává, když je darován. To je velký výchovný úkol rodičů: vychovávat svobodné a velkorysé lidi, kteří poznali Boží lásku a svobodně dávají to, co dostali darem. / papež František

*** Příloha Studánky ***

prosinec - 2023

Několika snímky si připomeňme dušičkové období. Vzpomeňme na setkání uskutečněné na hřbitově, kde jsme se 29.10. modlili za naše věrné zemřelé. Ti, kteří nás opustili, byli

vzpomenuti v listopadovém čísle tohoto měsíčníku, bohužel ale byla opomenuta paní Ludmila Kamenčáková, která nás opustila 28.3.23.

Odpočinutí věčné dej jí, Pane, ale také všem, i těm, na které se málo pamatuje.

Další návštěva, avšak na jiném hřbitově, se sešla o dva dny později v Lubině u hrobu Mons. Jana Kutáče. P. Jindřich Peřina vše zaznamenal a popsal na facebooku:

Dnes /31.10./ jsem se vypravil s přáteli z farností Vizovice, Bratřejov a Jasenná ke hrobům kněží i laiků, kteří jsou blízké našim srdcím. Začali jsme mší svatou v 10 hodin v kostele v Lubině. Pak jsme se pomodlili na hrobech Mons. Jana Kutáče, P. Pavla Jiříka, P. Jana Kutáče a Anny Kutáčové. Naši společnou pouť jsme zakončili u hrobu trvalého jáhna Josefa Zádrapy v Bratřejově. Dušičkový čas je příležitostí získávat plnomocné odpustky přivlastnitelné duším v očistci. Pomáhejme těm, kteří si sami pomoci nemohou. Získáme tak nové přátele v nebi.

Mši svatou za zemřelé kněze našeho i zlínského děkanátu sloužil ve Štíplě s kněžími obou děkanátů ve čtvrtek 23.11.2023 o. biskup Antonín Basler. Dej, ať zemřelí kněží spočinou Pane, v tvé náručí. Amen.

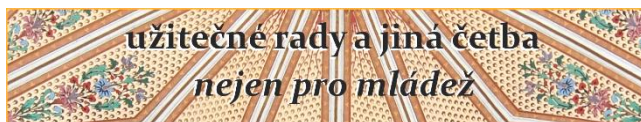
Přání do nového roku

Milí přátelé, nejvíce si uvědomujeme rychlost běžícího času každý sám při svých narozeninách, a to zvláště ve středním a vyšším věku. Společně si to pak uvědomujeme na začátku nového občanského roku. Myslím si, že je dobré tento nový začátek využít – ne k plánům, předsevzetím ani úkolům, protože víme, že se mnohé nepodaří nebo se to liší od našich představ. Jde spíše o zkvalitňování svého života, a vůbec tím nemyslím větší nároky na všechno, co prožíváme. Zaujala mne myšlenka papeže Františka v poslední encyklice *Fratelli tutti - Všichni jsme bratři*. Když rozebírá evangelní příběh o milosrdném Samaritánovi z 10. kapitoly Lukášova evangelia, říká velmi zajímavou větu: *Život není jen čas, který ubíhá; život je čas pro setkávání - čl. 66.*

Rád bych využil těchto slov pro novoroční přání pro vás všechny: **Nezabývejme se příliš ubíhajícími časem nového roku, ale pokusme se přistupovat ke každému dni jako k příležitosti pro setkání.** Doma, po cestě do školy nebo do práce, v zaměstnání nebo na ulici, v obchodě nebo v čekárně, tam všude se mohu setkat s lidmi, když o to budu stát, anebo je mohu jen míjet. Při většině setkání budu něčím obohacen, něco si odnesu, budu ovlivněn pro další život.

Přeji vám, milí přátelé, požehnaný nový rok a mnoho setkávání, která budou pozitivně vstupovat do vašich dnů

+ Josef Nuzík

Označení krabic. Jídlo, které dáváte do mrazáku, nejprve označte. Popisky na umělohmotné krabičky napište voskovou tužkou. Snadno chytá na umělou hmotu a neseťře se.

Ledové osvěžení. Plátky citrusového ovoce nechte zmrazit v plastických sáčcích a zmrzlé přidejte do nápojů.

Přebytečné ovoce. Zbylé čerstvé ovoce poduste s cukrem a přendejte do kulaté formy na koláč vyložené alobalem. Po zamrazení je vyndejte z formy, zabalte a uložte zpět do mrazáku. Máte hotovou náplň do koláčů a pájí.

Výroba sáčků na zdobení. U silného igelitového sáčku odstříhnete růžek a do vzniklého otvoru vložte hubičku.

Červená zelňačka. Zelňačka získá krásně červený odstín, když do ní v závěru varu přimícháte mletou papriku, kterou jste rozmíchali v rozeřtátém oleji. Nesmíte ji ovšem připálit ani smažit, zhořkla by.

Skořice a pivo. Už nevíte, jakou obměnu zvolit při úpravě vepřové pečeně? Potřete povrch lehce skořicí a během pečení přelévejte pivem, tmavé zajistí mírně karamelovou příchut. Vznikne tak chutná křupavá kůrka.

Slečno Terezko, celý život vás budu nosit na rukou - Ale copak, mládenečku, vy nemáte auto? ♦ Tati, co jsou indiskrétní otázky? - To jsou otázky, na které se těžko odpovídá - No vidíš, moje učitelka mi klade stále indiskrétní otázky ♦ Už se těším, až budu zase střízlivý - Proč? - No, jak se potom zase namažu ♦ Žena postavila před muže dort s deseti svíčkami - My

něco slavíme? - Dnes uplynulo deset let, cos mi naposledy řekl, že mne máš rád ♦ Mami,

kolikátého je dnes? - Nevím, podívej se do novin - Ty jsou včerejší ♦ Starosta k učitelce: Od letoška budete učit mého syna. Když s ním nebudete spokojena, nechám vás přeložit na jinou školu ♦ Sekretářka: Včera jsem dostala od šéfa dárek - Není to nějak podezřelé? Vždyť jsi u něho teprve týden. Co ti dal? - Pravidla

V drogerii:
"A je ten krém na vrásky opravdu tak dobrý?"
"Určitě paní, ve výzkumáku s ním narovnali i vlnitý plech!"

českého pravopisu.